

parallel

2006 **N°3** free

Mu – elsüllyedt, prehisztorikus kontinens (ld. Atlantisz és Lemuria mítoszok).

A táltosok szerint a Szíriusz-csillagképből érkezettek a kultúra terjesztésével bízták meg a Mu-földieket.

A mu a kínai kultúrában az öt elem egyike, a fa.

A távolkeletiek szerint a muhoz az évszakok közül a tavasz, az égtájak közül a kelet, a színek közül a zöld társítható.

A tibetiek szerint a mu köti össze az eget a földdel.

Egyes értelmezések szerint a mu anyaméhet is jelent.

A MU Színház napjaink magyar kortárs tánc- és színházművészeti energiáinak legérdekesebb gyűjtőhelye. Színházunkban a széles látókörű, tehetséges művészeket, alkotásokat és az izgalmas, tartalmas művészetre fogékony nézőket fogadjuk be, és „ejtjük rabul”. A MU Színház „beavató” színház, a Közönségünk és az Alkotók között szinte személyes kapcsolat alakul ki estéről estére. Talán az előadásaink mélysége, vagy a Közönség és az Alkotók őszinte, közvetlen viszonya az alapja ennek a bensőséges hangulatnak. Színházunk alapfilozófiája szerint makacsul ragaszkodunk a minőséghez. A MU az egyetlen, minden műfajra nyitott színház, ahol a kezdő táncosok ugyanúgy lehetőséget kaphatnak, mint az új utakat kereső, a színpadon tudását régóta bizonyító koreográfus. A ma már Érdemes Művész, vagy Harangozó Gyula-díjas koreográfusok közül nem egy itt mutatkozott meg először, vitte színpadra legelső koreográfiáit, vagy dolgozott huzamosabb ideig – Goda Gábor, Horváth Csaba, Kovács Gerzson Péter, Mándy Ildikó, és az Árvai György vezette Természetes Vészek Kollektíva akkori tagjaként Bozsik Yvette. Büszkék vagyunk arra, hogy az elmúlt években a MU Színház színpadán szinte kivétel nélkül felléptek a hazai kortárs tánc és színház meghatározó művészei.

Idén **15. évadunkat indítjuk újtárra**; az évad első felének gazdag programkínálatából a következő eseményeket, bemutatókat, előadásokat ajánljuk:

Szeptemberben az évadot a **Nederlands Danstheater II.** rövid előadása nyitja, ezt követően az A38-cal és Fonóval közösen második alkalommal rendezzük meg az **Újbuda Jazz Fesztivált**. A Fesztivál keretében a MU Színházban izgalmas kísérletre kerül sor: Magenta – magyar tánc, magyar zene címmel neves muzsikusok és a hazai táncélet egy-egy kiemelkedő képviselőjének „együttgondolkodását” élvezhetjük. Az „Élő nád koncert” elnevezésű estre Dresch Mihály hívta meg azokat a barátait, zenésztársait, akik az elmúlt negyedszázadban zenekarában megfordultak.

Ezután külföldi társulatot, a japán **Monochrome Circus/Dumb Type** Refined Colors című produkcióját látjuk vendégül. A társulat rendező-koreográfusa Kosei Sakamoto soha nem látott technikai megoldásairól híres: ezúttal egy új világtánc technológia, a LED diódák által kibocsátott folyamatos fény- és színváltásokra épülő világítás kel szinte önálló életre az előadásban.

A hónap vége felé közeledve **ÁTJÁRÓ-HÁZ – ÁTLÁTSZÓSÁG** címmel kreatív összművészeti kísérlet zajlik színpadunkon, a Magyar Képzőművészeti Egyetem, a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem, a Színház- és Filmművészeti Egyetem és a Budapesti Tánciskola hallgatóinak alkotó részvételével. Az esemény a PORT.hu Fesztivál része.

Ezután **Nagy Andrea** tavasszal bemutatott táncelőadását, a Mágneses mezőket tüzzük műsorra ismét, majd **Duda Éva** Inverz című két részes, új koreográfiáját mutatjuk be.

Szeptemberben újtárra indul a **MU Terminál II.**, melynek első bemutatója november közepén lesz.

Az október a Budapesti Őszi Fesztiválé. A Fesztivál keretében mutatjuk be a **Tünet Együttes (Szabó Réka Társulata), Ágens, és Frenák Pál Társulatának** új produkcióit, a fiatal portugál koreográfus **Tiago Guedes** két táncszólóját, valamint a Műhely Alapítvány szervezésében a **Passzázs**-t, a kortárs zenészerzők és koreográfusok estjét. A Fesztivált követően **Ladányi Andrea és társulata** előadásában a finn Yorma Uotinen és a bolgár Ivo Dimcsev új koreográfiáit, valamint **Horváth Csaba/Fortedanse** áprilisban bemutatott &Echó című munkáját láthatják.

Novemberben a **Pont Műhely** játssza korábbi - Őszinte, de igaz című – előadását. Ebben a hónapban mutatják be új darabjukat is Anarcho címmel, melyet trilógiájuk előző két darabjához (A Család, Őszinte, de igaz) hasonlóan Bíró László írt és Keszég László rendez. A **MU Terminál II.** jelentkezik első bemutatójával. A Juhász Kata, Hámor József és Fejes Ádám vezette műhely új tagjainak erre az alkalomra Stéphanie Batten-Bland Franciaországban élő amerikai koreográfus, Sebastien Lingserius svéd mester, illetve Hámor József készít koreográfiákat.

A Trafó szervezésében, a **Temps D’Images** rendezvénytársaság keretében a MU Színház ad helyet Juhász András vizuális munkájának és a fiatal táncos-koreográfus **Nagy Andrea** legújabb darabjának.

A hónap végén először a **PR-evolution Dance Company/Kun Attila**, majd **Juhos István (Puttó)** és **Nagy Zoltán** új koreográfiáit, valamint **Urbán András** vajdasági rendező társulatát fogadjuk.

Decemberben ismét műsorra tüzzük a **la dance company** októberben bemutatott új darabjait. Ezt követően **Arco Renz** koreográfus, és a **KobaltWorks** nemzetközi (német, belga, tajvani) társulat mutatkozik be heroïne című produkciójával. Szabó Réka társulata két darabját is játssza: az Őszi Fesztiválon bemutatott Szeánsz - aritmiás szívek klubja címűt, illetve korábbi előadásukat, a Buddha szomorú-t. Az év végi utolsó bemutató a **Pont Műhely**-é. A Magatartásból elég az 1956-os eseményekből meríti témáját.

A zenei, tánc- és színházi programokon kívüli **fotó- és képzőművészeti kiállításokat**, a Szépirók Társaságának közreműködésével **irodalmi esteket** is rendezünk. **Gyermekprogramjaink** keretében vendégül látjuk az ország legszebb gyerekelőadásait: a következő hónapokban a Makám zenekar, a kecskeméti Círóka Bábszínház, a pécsi Bóbita Bábszínház, a Dunaújvárosi Bartók Táncszínház, és a győri Vaskakas Bábszínház új darabjait tervezzük bemutatni. «

- Pont Műhely **5** **17** Duda Éva •
- Kovács Gerzson Péter **6** **18** Frenák Pál •
- Gaál Marian, Párniczky András **7** **19** Horváth Csaba •
- Ágens **8** **20** Lábán-díj •
- Lőrinszky Attila **9** **21** Lábán-díj: Kovács Gerzson Péter •
- Ladányi Andrea (la dance company) **10** **22** Lábán-díj: Frenák Pál, Nagy József •
- Szabó Réka (Tünet Együttes) **11** **23** Lábán-díj: Horváth Csaba, SZFE •
- Tausz Péter **12** **24** Lábán-díj: Goda Gábor, Kun Attila •
- Nagy Andrea **13** **25** MU Program •
- Kun Attila **14** **26** BESZT •
- Geltz Péter (Andaxínház) **15** **27** Impresszum •
- MU Terminál – Juhász Kata **16**

PONT MŰHELY Emberi trilógiánk harmadik részével jelentkezünk az új évadban. A Családhoz és az Őszinte, de igazhoz hasonlóan ismét Bíró László írja a darab szövegét. Epizódjellegű, nem lezárt előadásra készülünk: történelmi korok közt vezet majd az utunk. Az első produkcióban a családi viszonyokhoz gondoltunk hozzászólni, a második a baráti kör tárgykörében született, most az egyén és a hatalom viszonyával foglalkozunk. Ez így elég általánosan

hangzik, de meggyőződésem, hogy nekünk közérthető dolgokról kell beszélnünk. Archetipikus, szélsőséges, ironikus helyzeteket ábrázolunk, amelyekben az abba nem illő egyén élesen szembekerül a rendszerrel: a történet hőse aztán vagy rosszul jár, vagy folytathatja a maga kitérta utat. A játék alapját, vezérfonalát az anarchizmus szimpatikus világa jelenti. Megpróbáljuk nem venni tudomásul azt, hogy egy – igaz tágas – ketreccben élünk. Ha a rácsokon

belül tartózkodsz, a rendszer békén hagy. Ha mindezt megpróbálsz megkérdőjelezni, kockázatot vállalsz. Nagyon könnyen átkerülhetsz a sötét oldalra, elég hozzá egy be nem fizetett parkolójegyet. Frusztrálódasz, vagy kineveted az egészet – mi szelepeknek tartjuk a színházat, vagyis az utóbbi megoldás hívei vagyunk. Az előadói gárda azonos a trilógia másik két produkciójával,

egyetlen ponton van csak változás: Thuróczy Szabolcs is játszik az előadásban. Ő és Vicei Zsolt igazoltan hiányoznak a fotóról. A trilógia lezárását követően, legközelebb decemberben készülünk bemutatóra: egy 1956-tal foglalkozó eredeti darabot, egy komédiát fogunk színre vinni. «

Keszég László – rendező

KOVÁCS GERZSON PÉTER Időben című, szeptemberi darabomat – a MU Színház 2006/2007-es évadjának kezdetén – Alexander Balanescu és Sipos Misi (Muzsikás) élő, színpadi zenéjére adom elő. Ez lesz a legújabb utolsó szólóm. Másik bemutatóm ősszel a Bankett lesz – a Budapesti Őszi Fesztivál programjaként. Mivel a művészetet társadalmi

konstrukciónak tartom, az nem is vonatkoztatható el tőle, hisz ezen társadalmi (kulturális, gazdasági...) meghatározottságok és az ezekből származó funkciók felismerése és elfogadása létfeltétele. A Bankett a társadalom – általam felfogott – pillanatnyi közérzetét fejezi ki: sok most bennem a feszültség, a csalódottság és ez nem csak az idealiz-

musom természetes következménye. Hitetlenné azonban nem váltam! A Bankettben ismét régi társaimmal dolgozom együtt: Kántor Kata, Kocsis László Szűnyog, Kun Attila, Venekei Marianna táncol, DJ Palotai adja a zenét, és felbukkan két fiatal tehetség az Állami Népi Együttesből: Gera Anita és ifj. Zsuráfszki Zoltán. «

GAÁL MARIAN ÉS PÁRNICZKY ANDRÁS A Passzázs keretében látható, közös munkánk alapját nagyon feszes tánc- és zenei improvizációk jelentik. Ez azonban nem hagyományos értelemben értendő, nem annyi történik majd, hogy a színpadon pillanatnyi érzelmi állapotaink függvényében születik meg valami: egy erősen szabályozott rendszerben dolgoznak majd az előadók, amelyet előre betanulnak, a színen tehát nem történhet meg bármi. A nézők nem táncosokkal és zenészekkel találkozhatnak majd: a két státusz összemósodik, hiszen aki mozog, az adja ki a hangot, aki hangzást kelt, egyszersmind mozdulatot is tesz. A hang aspektusait, erejét, dinamikáját használjuk majd:

ezek változásai indukálnak bizonyos folyamatokat a táncban, a táncéi pedig a hangban. A szereplők vokális, illetve a legkülönbözőbb tárgyakból előcsalt instrumentális hangzást egyformán keltenek. Az előadás mozgásanyagát főleg térelemek határozzák meg: szintek, irányok, tengelyek. Ezeket rendeljük a keletkező hangokhoz, és viszont. A hangzás és mozgás struktúráját összecsisztjuk, elemeiket megfeleltetjük egymásnak. Ha nézőként behelyezkedsz a rendszerbe, egy adott pillanattól látni fogod, térben követheted a zenét. «

ÁGENS Új darabomban teljesen egyszerű színészi és hangzó viszonyokban, szimpla szimbólumokban gondolkodva, az emlékezés technikáival foglalkozom – erősen ironikus felhangokkal, melyek a közelmúltban született munkáimat már erősen jellemzik. Messze túljutottam az extázison, amit akkor éreztem, mikor klasszikus zenei anyaggal kezdtem dolgozni. Ma már mozgatni próbálok ezt az anyagot, annak biztonságával, hogy a műveken belüli rendszerek elméletét már jól ismerem. Három nagyszerű férfinekessel – a darabbéli emlékképe-

immel – állítom színrre az előadást, Laborfalvy Béla basszistával, Filip Györggyel, aki remekül hozza a női altot is a bariton mellett, illetve Csapó Józseffel, aki kontratenor. A választ keresem, hogy van-e ideje és tere az emlékezésnek – teszem mindezt a hangzásra, színpadi elemekre, a színészi játékra egyként támaszkodva. A kulcskérdés, hogy amikor felidézünk, vajon újraéljük, vagy újraírjuk-e az emlékeinket? Belekerülök-e ugyanabba az időminőségbe, vagy csak kívülről járom körbe a megtörténtet? Létezik-e a múlt, jelen, jövő hármasa, vagy csak

a folyamatos jelen idő? Élünk-e a metamorfózis lehetőségével, mely bármelyik időpillanatban megkezdődhet? Nagy, romantikus operák férfi-áriáit választottam ki magunknak, illetve Bach Máté Passiójából – mely egy másfajta teljességre való törekvést mutat – használunk meghökkentően kortársi hangzást mutató részleteket. Olyan zenéket helyeztem egymás mellé, amelyek egészen egyszerűen hívják egymást. «

LŐRINSZKY ATTILA Farkas Zoltán Batyuval és feleségével, Fecskével közös tánc-koncertünk egy olyan ősi kultúra lenyomata – vagyis változatlan továbbvitele – amely a gyimesi csángó zene és az erdélyi táncok újragondolásával jelenik meg. E munkával olyan kérdésekre keressük a választ, mint, hogy mit jelent tánc és a zene nekünk, ma, a 21. században? Mik azok az evidens és eredeti értékek, amelyek e kettőben

benne rejlenek? Mi az, amit kötelező beépítenünk, mit adhatunk hozzájuk, hogy szerves részekké váljunk? Hangzás és tánc, hangszer, zenész és táncos olykor szerepet cserél – a rendszerünk nagyon kötött, s minden egyes részletében a hagyományokra épül, de emellett száz százalékgig improvizatív. Nálunk a hagyományos hegedű-ütőgardon páros szerepét a nagybőgő és a tánc veszi át. A játékunkkal hangszereket,

hangzásokat „utánzunk”. A század elején minden este házaknál jöttek össze táncolni, énekelni, zenélni e vidékeken – egymásnak. Mi is így kezdtük a munkát: minden egyes előadás ennek az élménynek a szinte extatikus újraélését jelenti nekünk, a Magenta alkotóinak. Ők megpróbálják jól kitáncolni, én pedig kizenélni magamat – egymásnak is, egymással is.

Harminc éve foglalkozom a népi, népzenei gondolkodás- és kifejezőmóddal, Batyuék negyedszázadig táncoltak az Állami Népi Együttesben. Elmélyült tudással rendelkezünk, s ez az első közös munkánk, mely már öt év óta látható, s ezúttal az Újbuda Jazz Fesztivál keretében játsszuk a MU-ban. «

LADÁNYI ANDREA Bemutatónk első részében Yorma Uotinen Trio Trio című koreográfiájának az alapötletét tartottam meg, így az előadást inkább adaptációnak nevezném. Korérzetet ábrázoló lenyomat ez a minden teatralitástól

mentes munka, amelyet Bánki Zsolt, Gergely Attila és Ladányi Andrea táncol. Lakatos Márk egy nagyon izgalmas, szűk, fojtogató, alulvilágított teret hozott létre hozzá. Bemutatónk második része Ivo Dimcsev munkája. Dimcsev egyedülálló előadói képességekkel rendelkezik,

elképesztően bánik a hangjával, a testével. Munkáiban nem építkezik, hanem folyamatosan a csúcson van, és ez adja a lényegét: száztól százza tart. Közte és Yorma közt maximális hasonlóságot érzek: nemtelenségük, egyszerre feminin és férfias lényük, személyiségük egyéni jellege raga-

dott meg. Ivótól két szólót és egy duót kértem. Az előbbieket Kovács Martina és Ladányi Andrea adja elő, a kettőst pedig Kovács Lehel és Gergely Attila. A munka gyakorlatilag prózai, angol nyelvű, fizikális színház. «

SZABÓ RÉKA A korábbiakhoz képest jóval absztraktabb világ jelenik meg új előadásunkban. A verbalitás is kevésbé meghatározó. Alapvetően a táncosok által keltezt hangokkal, ritmusokkal dolgozunk. Két muzsikust hívtunk meg a próbafolyamatba: Márkos Albert és Keleti András zeneórákat adott a hétfős előadógárdának. Témánk a közösség, az abban való létezés, s kialakulásának esélye a mai világban. Vizsgáljuk a csoport és az elő-előtörő ego viszonyát, konfliktusait. Nyilvánvaló, hogy a

témaválasztás rímel az együttesünk jelenlegi helyzetére: jól tudjuk, milyen nehéz ma létrehozni bármiféle, jól működő közösséget. Nagyon érdekel a csoportdinamika, az önkéntelenül kialakított, személyes szabályrendszerünk, a mester-választás, az áldozatválasztás, a külső szem kérdése. A darab címe majdnem Játszóter lett: ha bemész egy óvodába, azt láthatod, hogy már ott könnyedén letapogatható tulajdonképp ugyanaz, ami a felnőtt világban érvényesül. A szerepminták, erőviszonyok már itt kialakulnak, ám

egy gyerekközösségben még létezik spontán és elfojtatlan reakciók. A nyáron új nevet vettünk fel: ennek szükségessége a Karc bemutatója idején merült fel bennünk először. Mélyen hiszek a kollektív kreativitásban, s nem tartottam volna fairnek a többiekkel szemben, ha a névválasztásunkban ez nem tükröződik. Másfél év ötletelés nyomán választottunk nevet: Tünet Együttes – a csapatunkhoz tartozó Peer Krisztián leleménye. «

TAUSZ PÉTER A MU Színházban egy olyan előadással mutatkozunk be, amely a kiindulópontja lehet egy új színházi társulatnak. Heinrich von Kleist Penthesilea című tragédiáját játsszuk, az én rendezésemben. Van egy görög mitológiai történet, van egy 19. századi német klasszicista szerző, s vagyunk mi. A kérdés és a kihívás az, hogy ebből a három dologból mi jelenik meg? Hogyan tudjuk mi magunkban hordozni a görög mitológia elemeit, hogyan jutunk tovább Kleistig, és ebből mi jelenik meg ma? Hogyan kereshetjük meg e történet gyökereit, hogy megkapasz-

kodhassunk bennük? A dráma elképesztően modern – az előadásunkat e tekintetben nem tudom megítélni. Nem tudom, mi az, hogy modern. Az európai kultúrában a művész feladata valami újat létrehozni, átlépve a határokat. Én, ilyen fiatalon, nagy bajban vagyok, mert tudom, hogy át kell lépni, de még nem tudom, mit is? Az én generációm a már leomlott határokkal szembesült... Korábban a Bárka társulatában dolgoztam, a színészek nagy részét innen ismerem. A Penthesilea főszerepét a Németországban élő Holler Márta játssza, aki tizenhét

évesen települt ki, ott lett színészé, még hozzá nagyon befutottá. Magánéleti okok miatt döntött úgy, hogy hazajön, s igazából ebben az előadásban játszotta első komolyabb szerepét magyarul, az anyanyelvén. Bemutatkozására, bemutatónkra idén májusban került sor, itt, a MUBan. Az előadásban rajta kívül Járó Zsuzsa és Pletl Zoltán, az Örkény Színház művészei, valamint Kató Balázs és Polnauer Flóra játszanak. «

NAGY ANDI Egy komplex élményt szeretnék nyújtani, amiben a vizualitásnak, a hangnak, a szövegnek és a táncnak ugyanolyan szerepe van. Mert keresem a tánc helyét, komplexebb értelemben a művészetek kontextusában, és egyszerűen a saját életemben. Mert amit ösztönösen érzek, hogy táncolnom kell, mert gyógyír a testemnek, lelkemnek, szellememnek, annak utána akarok járni. Tudatosítani akarom, és át akarom adni a közönségnek. Mert azt akarom, hogy az emberek gondolkodjanak a táncról és a testükről. Mert azt látom, hogy egy testetlen világban élünk, ahol rosszul bánunk a testünkkel, kihasználjuk, s nem ajándékozunk meg, például a tánc, a mozgás örömeivel, szégyelljük a testünket, nem tudjuk elfogadni olyannak, amilyen, nem látjuk, hogy szép, olyannak, amilyen, gátlásosan bánunk vele. Akkor irányul a testünkre a figyelem, amikor betegek leszünk, akkor oda kell rá figyelnünk. És csak akkor figyelünk rá, mert már muszáj. Mert már az ókori görögök is tudták, hogy a táncnak lélekformáló, gyógyító ereje van.

Mert komolyan gondolom, hogy nem vesztett aktualitásából a Lucianos idézet, és ehhez szükségem van a többi művészeti ágra. „Mert ő is olyanforma kifogásokat emelt a tánc ellen, mint te, azt mondogatván, hogy a fuvola és a hétágú síp és a dob mellett egészen mellékes a táncos szerepe, mert semmivel sem járul hozzá a cselekményhez csak máskülönben oktalan és üres mozgást végez, amelyből hiányzik minden értelem, az embereket csak a kellékek bűvölik el, a selyemruha és a szép jelmez, a fuvola és a fütty és az énekesek szép hangja, amelyek a táncos magában véve semmit sem érő tevékenységét díszítik.”

(Beszélgetés a táncról, fordította: Trencsényi-Waldapfel Imre, Magyar Helikon, 1959.) «

KUN ATTILA Csoportommal, a PR-Evolutionnal a jövőben a MU Színház rendszeres fellépői leszünk. Januári bemutatonkon egy egész estés koreográfiát viszünk színre – tavaly készítettem egy szólót, az Érted?! címűt, amely a Magyar Állami Operaház Fiala Koreográfusok Estjén volt látható, Kozmér Alexandra előadásában. Ez a rövid darab lett készülő

produkciónk kezdő, kiinduló opusa. Közös alkotómunkára készülök a PR-Evolution táncosaival, a történet mindannyiunkra egyaránt épül majd. A munka kiinduló motívuma a víz lesz, ám nem mint látvány, vizuális effekt, hanem a testünket, a földet lakó és éltető, csodálatos anyag. Az előadásban pedig különböző szituációk konklúziója – építő, megtartó,

éltető, veszélyeztető őselem. Próbálunk továbbmenni azon az úton, amelyet a közelmúltban bemutatott A csodálatos mandarin-koreográfiám jelez. Értem ez alatt az abban tapasztalható színpadi jelenléteket – egy újszerű színpadi megjelenést, attitűdöt szeretnék kikísérletezni, amely teljes természetességet visz a színpadra, s megpróbál olyan módon

történetet mesélni, ahogyan azt a kortárs tánc nem tud, s a klasszikus sem. El akarjuk kerülni a közhely, a pátosz legapróbb jegyeit is. Ennek érdekében intenzív és professzionális dramaturgiai munka is megtámogatja majd az előadást. «

GELTZ PÉTER A Forte Piano című, Zsalakovics Anikó rendezte új előadásunknak egyfajta előzménye a tavalyi, a Szkénében játszott bemutatonk, a Suttogók, amely József Attila-versekre készült, s egy igen intim, befelé hallgatózó, visszafogott hangulatú est lett – minél egyszerűbb és őszintébb előadásmódra törekedtünk benne. Ennek kapcsán vetődött fel, hogy készítsünk egy ellen-darabot. Nem

harsányságra törekedve persze, de egy gazdagabb világot megjelenítve. A puritánság feketéjét eleven színek váltják fel. Kiindulópontunkul a hangzás szolgál, a maga gazdagságában – a mozgás ezúttal kicsit a háttérbe szorul. Az előadásban, színészeken és táncosokon kívül szerepel például majd operaénekes, zenészek, s mi magunk is valami tőlünk szokatlant készülünk majd adni, mert máshogyan közelítünk a

munkánkhoz. A játékban Camus-szövegeket használunk, de a textus szerepe nem lesz uralkodó, nem ez támasztja majd alá a szerkezetét. Huzamos ideje igyekszünk fiatal művészekkel dolgozni, s most megjelent egy új, izgalmasan gondolkodó táncos-csapat, akiket szívesen invitálunk meg munkáinkba, így a Forte Pianoba is. Inspiráló élmény ezzel az eleven, akaró társasággal közösen létrehozni valami újat.

Létezik körülöttünk egy alapcsapat, mely az Andaxínház elmúlt tizenhat éve során körvonalazódott, ám folyamatosan képes bővülni. A társulat előadásaiban mintegy százötven művész dolgozott eddig – rájuk ma is számíthatunk. A darab bemutatóját 2007 februárjára tervezzük. «

MU TERMINÁL – JUHÁSZ KATA Túl vagyunk a MU Terminál Műhely első évén: a fiatal táncosok közül három a Közép-Európa Táncszínházhoz, egy a Szolnoki Szigligeti Színházhoz ment, hárman szabadúszóként, kortárs alkotókkal dolgoznak majd a következőkben. Teljesítettük a vállalásainkat. A nyáron tartottunk új válogatást – Fejes Ádám, Hámor József és jómagam – több mint húsz jelentkezőből választottuk ki a Műhely ideit, kilencfős gárdáját. Számukra ugyanazt

nyújtjuk, amit a korábbiakban: egy évadon keresztül adunk lehetőséget a színpadi rutin megszerzésére, rendszeres, napi tréning, kemény műhelymunka, és legalább hat, különböző felfogásban dolgozó művész alkotásában való részvétel eszközeivel. A képzés végén pedig segítünk az elhelyezkedésben is. Kialakult rendszerünkhöz híven novemberben jelentkezőnk az évad első estjével. Erre az alkalomra kértük fel a korábban Trisha Brownnal, Pina Ba-

usch-sal és Angelin Preljocaj-zsal is dolgozó Stéphaïne Batten Blandot, egy Franciaországban élő, amerikai koreográfust, illetve egy svéd alkotót. Sebastien Lingserius a Svéd Királyi Balett Akadémiáról indult, napjainkban erős klasszikus balett technikán alapuló kortárs tánccal és színházi kísérletekkel foglalkozik. A MU Terminál A-est harmadik koreográfiáját pedig Hámor József hozza létre.

Márciusban ismét bemutatóra készülünk, az est koreográfusai Kun Attila és Horváth Csaba lesznek. Az idei évadban a Műhely Alapítvány is támogatja munkánkat, segítségükkel a jövőben egy külföldi koreográfus és egy tanár meghívására lesz módunk. «

DUDA ÉVA Az Inverz című darabom első részében – melyet már bemutattam a Budapesti Fringe Fesztiválon – magam vagyok, és azt játszom, mintha emberek vennének körül; a másodikban egy teljes társaság lép színre, de már nélkülem. Az előadás címére reflektál a két, szünettel elválasztott rész tere is. A szóló fekete alapon fehér, a csoport képe pedig fehér alapon fekete. Egy fénykép negatív és pozitív képét igyekszem bemutatni, de a kontraszt ennél összetettebb. Mi az, amit az ember önmagában él meg, s mi az,

amit a környezete hatására? Ez a viszonyrendszer volt a vizsgálatom tárgya a revelatív élményt hozó szólóban, és a többszereplős részben is. Egyfajta mankóként megidéztem egy baleseti helyszínelés képeit: kirajzolódik egy holttest körvonala a jellegzetes, fehér csikkal. Elgondolkodtam: milyen beégett pillanatok, elfelejthetetlen kapcsolatok képei peregnek le előttünk egészen bizonyosan, életünk utolsó perceiben?

Emlékkockák százai bukkanhatnak fel ilyenkor? Vagy csak kettő, esetleg egyetlen? A mi társadalmunk semmiféle halál-kultúrával nem rendelkezik: a veszteséget nem tudjuk kezelni, tehát a szőnyeg alá söpörjük. Ha valaki meghal, az idő egy pillanatra megáll, majd hirtelen újraindul, de nem történik semmi lényeges.

Azon is sokat töprengtem, hogy az a gyógyíthatatlan beteg, aki hirtelen szembesül életideje végességével, miért változtatja meg gyökeresen az életét? Miért kezd kibékülni, megoldani, lezárni? És miért nem tudunk úgy élni, hogy ennek ne így, ilyen áron kelljen megtörténnie? «

FRENÁK PÁL Nem sokkal a MIL AN című koreográfia bemutatója után Frenák Pál ismét egy fiatal, pályája elején járó táncművész, Várnagy Kristóf előadásában látható, egészestés szólóelőadással jelentkezik. A TRA-CE ugyancsak a koreográfus, az előadó, a zeneszerző és egy videóművész szoros alkotóközösségének gyümölcse, s az ember négy, egymástól független, de átjárható én-állapotát ábrázolja. Az ember, az ÉN négy arca: az

ösztonős, az önmagára ironikusan reflektáló, a transzban lévő és a tudatos minduntalan keresi identitását, hol teljesen belemerül a szerepébe, hol a határait keresi, és kilép annak keretei közül. Az önazonosság keresésének kínjait groteszk ábrázolásmóddal könnyedé, játékosá oldja a koreográfus. A négy független, de egymással elválaszthatatlan összefonódó identitást szimbolizálja a színpadon elhelyezett, négyzet alakú plató is

– tér a térben, a játék tulajdonképeni színtere. E felületre vetül a kék alapszín, amely vízzel teli medence képzetét kelti. A táncos jelmeze e képzetre rímel, hiszen a szólista békalábat és úszószemüveget visel. Frenák legújabb alkotása puritánnak hat korábbi koreográfiáival összehasonlítva: a TRA-CE váratlanul intim, a belsőt, a lelki tartalmak mélyét vizsgáló kamara-alkotás. «

HORVÁTH CSABA Az Újbuda Jazz Fesztivál keretében, a Lőrinszky Attila-Farkas Zoltán Batyu páros és a Kovács Gerzson Péter – Alexander Balanescu – Sipos Mihály trió produkciói mellett, harmadikként a Flamingó című előadás szerepelt. A Horváth Csaba (tánc) és Dresch Mihály (fúvós hangszerek) együttműködésével létrejött alkotás mottójául egy Rainer Maria Rilke-idézet szolgál „A madárházban irigy

lárma ébred / ök ámulva húzzák ki magukat / és egyenkint a Képletesbe lépnek.” A Magyar tánc, magyar zene elnevezést viselő, kivételes jelentőségű esten kiemelkedő előadóművészek intim hangulatú, mives produkciói láthatók. Élő zene, élő tánc – hangzás és mozdulat a pillanatban megszülető izgalmas, közös kalandjával.

Horváth Csaba és vadonatúj társulata, a Fortedanse bemutatkozó előadása, az &Echo ismét látható majd a MU Színházban, bemutatója helyszínén. Az alkotás, mely érzékenyen analizálja, szétszálazza, és gyönyörű képekben értelmezi Sosztakovics nagyszerű muzsikáját, igazi sztárparádéval szolgál.

Táncosai közt két kiemelkedő, páratlan szakmai múlttal rendelkező művész, Ladányi Andrea és Lőrinc Katalin mellett a Magyar Állami Operaház fiatal kiválóságaival, Bajári Leventével, Kerényi Miklós Dáviddal és Koháry Istvánnal találkozhatunk. «

LÁBÁN RUDOLF DÍJ A Trafó és a MU Színház a magyar kortárs tánc legszínvonalasabb alkotásainak és alkotóinak elismerésére és népszerűsítésére alapított szakmai díjat. A 20. századi európai modern tánc legjelentősebb újító személyiségéről, Lábán Rudolfról elnevezett díj odaítélésére az alapítók olyan független esztéták, kritikusok és újságírók közösségét kérték fel, akik évek óta rendszeresen elemzik, értelmezik és népszerűsítik a kortárs táncszcéna jelenségeit. A grémium - Fuchs Livia, Halász Tamás, Koren Zsolt, Kutszegi Csaba, Lőrinc Katalin, Mestyán Ádám, Nánay István, Péter Márta, Dr. Rényi András, Százados László, Szilágyi Szilvia Sisso – a 2005-ös év teljes hazai kortárs tánc kínálata alapján ez év februárjában hozta meg döntését. Az alapítók pedig – a két befogadó színház – május elején lehetővé tették, hogy a közönség öt egymást követő esten találkozhasson a díjazott előadásokkal. Az első Lábán Rudolf díjasokat, s egyben a 2005-ös év legjobb kortárs tánc előadásait 2006. május 3. és 7. között láthatták a nézők a Trafóban, a MU Színházban, valamint az Artus Stúdióban: Fiúk (koreográfus-rendező: Frenák Pál), Rókatündérek (koreográfus-rendező: Goda Gábor), Nagyvárosi Ikonok (koreográfus-rendező: Horváth Csaba), Tranzit (koreográfus-rendező: Kovács Gerzson Péter), Visible shape (koreográfus-rendező: Kun Attila), 44 Feet (koreográfus-rendező: Ladányi Andrea), Utolsó tájkép (koreográfus-rendező: Nagy József Szkipe) «

A Parallelben megjelenő szöveg teljes terjedelmében megtalálható a www.kultura.hu/labandij oldalon.

TRANZDANZ: TRANZIT (...) A Tranzit már szinte bizonyíték, hogy a koreográfus nem arra törekszik az életműben, hogy újabb és újabb valóságokat hozzon létre időben a munkája során, hanem spirálisan halad felfelé, a meglévőt szándékozik tökéletesíteni, szigorúan befelé koncentrálván, elhagyva a sallangokat, amely igyekezetből egyébként érdekes módon szintén születhet modor, vagy jobb esetben önirónia. Közben a koreográfiákban általában harmonikusan összeáll az ősi mítoszok, mondák világának és a városi élet zajos termináljainak hangulata. Az előadások külön pikantériája az élőzenei kíséret, amely nem aláfestés, hanem inkább közös alkotás a zenészekkel a színpadon. KGP saját nagy generációjának azok a népzenei húzzák a folkbaletthez a talpalávalót, akik a népzene szintén, mint biztos bázisra építenek, és innen kalandoztak el a szabadabb műfajok, például a dzsessz felé. A tánc és a helyben készülő zene organikus kapcsolata, plusz a megtervezett terek és fények igazán dinamikussá teszik a TranzDanz előadásokat, hogy ne feledjük megemlíteni még a legtöbbször kiemelkedő és maradandó, időnként, - mint a Tranzit esetében is -, szinte túlcsonduló jelmezeket. A kvázi társulat, folyton megújuló formációkban él, amelynek KGP és az ő igen csak jól elsajátítható mozdulatkészlete a bázisa, aztán ehhez képest jönnek-mennek a koreográfus ízlésének megfelelő, feltétlenül jól képzett táncosok.

(...) KGP ebben a darabban már több mindent megenged magának, amit eddig is, de talán nem ilyen mértékben, például, hogy a közönség türelmét nem kímélve, pimaszul, a végletekig lelassítja a mozgást és ezzel együtt a

színpadi időt. A butoh színházhoz szokott, illetve a nagyon befogadó képes nézők képesek csak elviselni ezt a mértékű lassulást, pedig kár volna átaludni ezeket a részeket, mert, amint a mozdulatlanból újra megszületnek, egyre hevesebbek a mozdulatok. Ezeken a kapcsolási pontokon a táncművészetben kevésbé járatos néző is rájöhet, hogyan kell előtérni az emlékezetéből nemzeti kultúrájának patetikus és groteszk antropológiai jegyeit, aztán olyan örömben lehet része, amiért neki is dolgozni kell, tehát még nagyobb öröm. Egyébként meg befogadóképesség kérdése és közben még mindig ott van segítségül az előadást indaként átfogó zene és Kovács István, aki életnagyságban hegedül és trombitál bele a történésekbe, vagy történetlenségbe a színpadon. Mert KGP ügyel rá, hogy ne unatkozzunk, bár azt sem különösebben bánja, ha magunkra maradunk a gondjainkkal, mert egyszerűen a tánc elefántcsont tornyában ül, moccanog. Megteheti, hiszen a magyar táncszcéán ő valóban senkire sem hasonlít. Különlegesség a mérleg egyik oldalán, magány és összeférhetetlenség a másikon, de egyáltalán nem kizárt, hogy a közönség bejusson a TranzDanz által vindikált senkiföldjére, mindössze annyit kell tudni hozzá, hogy ez az a hely, ahol a kortársat kortársnak nevezik, ahol a tánc valóban tánc, ha néha abszurd módon korlátozott is és, hogy amit itt adnak, arra a test szívesen emlékezik. «

Sisso

FRENÁK PÁL (...) Bár a Lában Rudolf-díjat a Fiúk – Les Hommes cachés című előadásáért kapja, ez az elismerés a Frenák-produkciók hosszú sorának is szól, hiszen e produkciók – lényegüket tekintve – ugyanannak a jól körülhatárolható, a megszenvedettséget és az emberbe vetett bizalmat, a rútságot és a szépséget ötvöző pregnáns világkép roppant erős, hatásos, egyszerre metaforikus és konkrét kifejeződései. A Fiúkból – akárcsak párdarabjában, a Csajokban – az identitáskeresés és-zavar ironikus-groteszk képe rajzolódik ki. A két előadás külső formajegyeinek egymásra rímeltetése a férfiakat és nőket egyaránt meghatározó, de ezúttal mégis elkülönítetten vizsgált énéproblémák hasonlóságát, azonos gyökerűségét hangsúlyozza. Ahogy a jelenetek laza elentmondásosság. A társadalmi, az egyéni és a szexuális szerepek kuszasága. A vágyak és a valóság összeegyeztethetlensége. A magány és az összetartozás egyidejű jelenléte. A mindenfajta kötöttségtől való szabadulni akarás és annak lehetetlensége. Minderről Frenák Pál többértelmű képek, mozdulatok és érzetek nyelvén beszél. Az éles fénycsíkokkal szabdalni tér hol elkülöníti, hol összekapcsolja a négy szereplőt, ezáltal is hangsúlyozva az alapvető különállóságot és az eseti egységű tartozást. A belőgatott kötékek vertikálisan osztják a teret, ugyanakkor kellékként vagy antropomorfizálódva a táncosokéval azonos fontosságú szerepük lesz. Összekötik a fentet és a lentet, a földi és a transzcendens világot, a realitást és a vágyottat. Jelképes köldökzsinórrá, képletes fallosszá vagy szerelmi partnerré válhatnak. Van, akinek lételeme a két világ közötti függés, mások csak próbálkozhatnak, hogy ezt a státust, vagy az e helyzetben lévő társukat elérjék. Frenák Pál ellentétes tartalmakat képes egyetlen képbe sűríteni. Ilyen például a fiúk egymást kirúszosásának epizódja, amely úgy indul, mintha a szájfestés a női attribútum megjelenítésére szolgálna, de a végeredmény felerősíti a clown, a mutatványos szereppel való azonosulást is. Vagy ilyen a katonacsizmás és fehér tütűben vagy hálóingben megjelenő szereplő, a letolt nadrágban négykézláb előrekutyagoló, majd megfordulva, leragasztott végbélnyílású feneküket mutogató, viháncoló négy fiú groteszk jelenete, vagy a széken a nézőknek háttal ülő, önmagukat simogató férfiak testének a világitás által is kiemelt szépsége, amely kontrasztba kerül a testépítő pózokban tetszelgő, macsók sztereotip megjelenítésével. (...)A Fiúk férfiakról, azok vágyairól, korlátairól tudósít, de mint hiány, mint megélhetetlenség, benne van a nők világa is, akárcsak a négy nőre komponált Csajokban a férfiaké. Végül is mindkettő a maga összetettségében az Emberről szól. Rólunk. Fájdalmasan és humorral fűszerezve, komolyan, de iróniával, sőt öniróniával telítve. A kortárs tánc nyelvén megszólaltatva. «

Nánay István

NAGY JÓZSEF: UTOLSÓ TÁJKÉP (...) Nem úgy áll a dolog, mintha ki-ki érzékenysége, kíváncsisága vagy ízlése szerint szabadon választhatná meg, hogy táncestre jött vagy jam-sessionra: hogy a zenét csupán a tánc aláfestésének tekinti, vagy megfordítva: a mozgást nézi pusztán a koncertet kísérő látványosságnak. Nem: a darab kivételessége ugyanis épp abban van, hogy ezen az estén a táncos Nagy József épp annyira zenész, hang-adó mint amennyire a muzsikusként Taraszov viszont – noha mozgásszerűlt – nagyonis táncos: mindketten a maguk módján, mégis közösen dolgoznak egy harmadik típusú művön - egy képen, azon a bizonyos „utolsó tájképen”. Az alaphangot már a darab nyitó jelenete, a két feketenadrágos-fehéringes civil káprázatos duettje megüti a fémtányérok pattintgatott, csengő-bongó pingponglabdákkal: a bravúrosan megkoreografált-megkomponált, mégis spontán improvizációnak ható akusztikus és mozdulatjáték egyszerre páratlan finomsággal, egyben valamiféle groteszk fénytörésben mutatja meg, hogy itt, ezen az estén a művészet csinálásáról – játékról, mímelésről, emlékezésről, önmegértésről, sőt áldozatról – van és kell hogy szó legyen. A címadó „tájkép” több változatban is elkészül a szemünk előtt – őt ujjal húzott tengeri látképként, hajóval, távoli füsttel indul, hogy aztán a festő vetett árnyékából képződjön meg a hártypapíron, iskolatáblára rajzolódjon vagy deszkaácsolaton krétaporos korbácsnyomként Hartung dühével csattanjon az arcunkba. (...) Céltalan, nyomtalan, láthatatlanként eltűnő bravúrájáték – a „zengő érc és pengő cimbalom” reménytelensége ez. Az utolsó tájkép. A darab csúcspontján aztán a képkalkoló önmaga testét teszi meg képsíkká: önmagára folytatja rá a festéket, amely saját kiöntött vérré lényegül. Hogy ez az „áldozat” mit ér, nyitott kérdés marad: ez a mű ereje. Nehéz eldöntenünk, hogy ütőkoncertet hallunk, táncszólót látunk vagy képzőművészeti performansz részesei vagyunk. Előbb-utóbb csak rájövünk, hogy fölösleges olyan dolgok között választanunk, amelyek nem követelik meg a döntést. A darab, úgy sejtem, elbűvölő költői vallomás a művészetek közösségéről, cserebomlásáról és átjárhatóságáról – vagy inkább, a művészetcsináló emberi lény furán személyes személytelenségéről. Ritka, nagy pillanat: újrázásra vár. Ezért döntöttünk mellette: hátha mégis van esély, hogy újra tanúi lehessünk. «

Dr. Rényi András

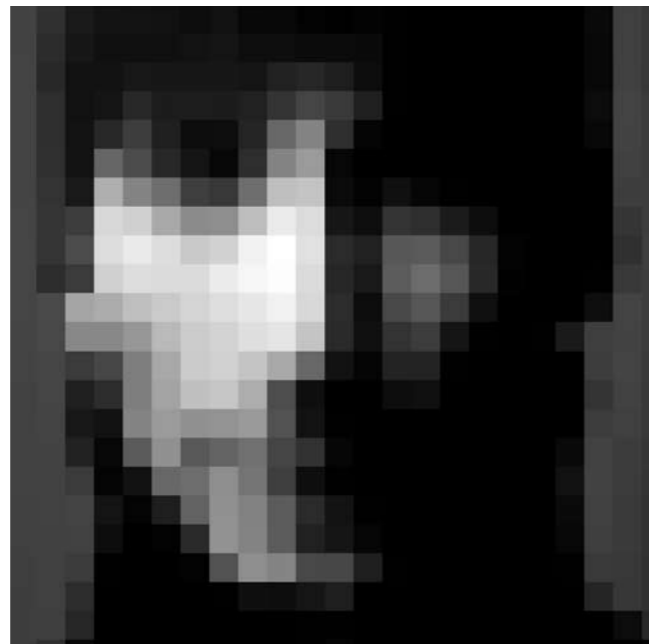
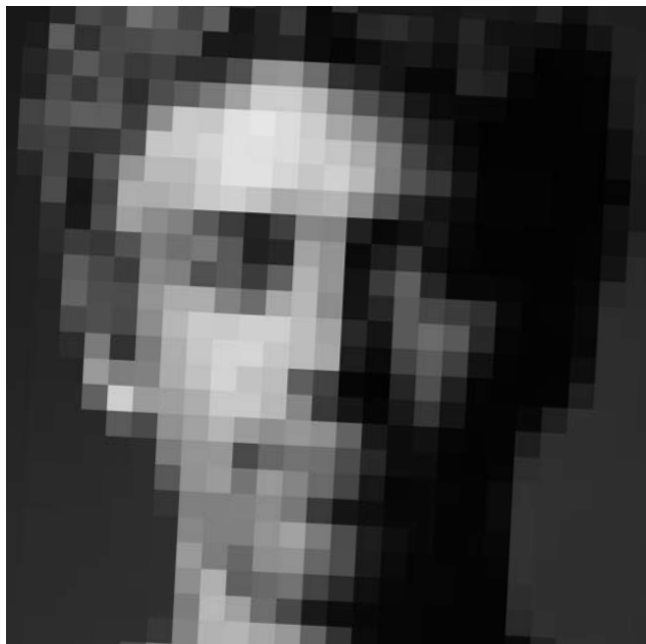
HORVÁTH CSABA: NAGYVÁROSI IKONOK A világ tenyerébe kalapált szeg Már több alkotói korszakon túl, s egy újabb ígézetében is próbára téve erőit döntött úgy Horváth Csaba, hogy itt az ideje egyszemélyes színpadi bemutatkozásának. S tényleg: megérett rá, hogy önmagáról valljon. Mert a szóló szükségszerűen vallomás, még akkor is, ha egy költő „negatív univerzumán” szűrődik át. Ez a költő pedig Pilinszky János. A méltó és megfelelően talányos színpadi emlékirás, a Nagyvárosi ikonok egyetlen sort sem idéz a lírikustól, mégis, minden vonulatával komoly párjává lesz a költői mintának; akár alakatlan megígézettségében is, számos Pilinszkyt gyöttrő kérdés belefoglalódik a koreográfiai monológba. S ugyanúgy lenyugvás, végső válasz nélkül. Vajon mi vonzza újra s újra Pilinszkyhez a koreográfust – hiszen már Alkonyodó című fájdalmasan szép darabját is finom szál kötötte e lírához –, vajon milyen gondolat éled meg a költői sorokban, milyen vonulata az emberi létezésnek, amely nem veszített semmit erejéből, amely forrása lehet egy teljességgel mai, kortárs színpadi alkotó világának? Talán az a drámai kettősség, az a nyomasztó diszharmonia, amely Pilinszkyknél a vallás, a kereszténység és a misztikus élmények iránti feltétlen nyitódás, s ugyanakkor a megválthatatlanság emésztő gondolata között feszül, s amely csak a legmagasabbrendű poézisben nyugodhat el kis időre. Nem véletlenszerű, hogy e költői értékrend csúcán a soliloquium áll, amely a lélek magányos beszélgetése Istennel. E régies régi forma színpadi újjászületésének, továbbélésének tűnik Horváth Csaba szóló-estje is. A bonyolult, sokrétegű művé lett Nagyvárosi ikonok nem történetet mesél, nincs kronológiája, az idő fogalma is értelmét veszti, lényege, úgy tűnik, a töredezettség, s e töredezettségben a végpontok nélküli emberi létezés. A felfüggesztett lét állapota. „A világ tenyerébe kalapált szeg” abszurd s egyben magasztos fogsága. Az állandó küzdelem és mégis az önátadás végső bizodalma. A gyengeség és mégis az irracionális hit az eszményekben. A szenvedés és mégis a létezés egyetlen realizációja. A Minden tehát, a Mindenek ellenére. • És ez a mű sohasem lehet egészen kész, sohasem fejezhető be, ahogyan az elszigeteltségből, szorongásból, fájdalomból fölfelé törő emberi lény sem zárhatja le soha Istennel folytatott párbeszédét. «

Péter Márta

SZÍNHÁZ ÉS FILMMŰVÉSZETI EGYETEM - L.A. DANCE DEPARTEMENT: 44 FEET Külön öröm, ha olyan produkció kap díjat, melyben pályakezdők szerepelnek. A Színház- és Filmművészeti Egyetem hallgatói által bemutatott darab voltaképpen iskolagyakorlatok sorozata, azonban egységes műalkotássá áll össze. A díjat nem csak az előadók, hanem tanáraik és oktatóik is kapják. Elsősorban Ladányi Andreát kell megemlíteni, aki a „főiskola” keretei között sajátos oktatási módszert dolgozott ki. A fiatalok panelekben tanulják a különböző tánc- és mozgástechnikákat. A huszonkét fiatal Lukáts Andor osztálya – az ő nyitottságáért külön díjat kellene osztanunk. Említsük meg a mestereket is: Gyöngyösi Tamás, Katona Gábor, Rácz Attila és Lakatos János tartott kurzusokat. A tanárok keménysége és Ladányi Andrea művészeti vezetése igen jó emberanyaggal találkozott. (...) A csattanós ritmus – mely olykor egy-egy pofonként valóban elcsattan – sziklakeményen tartja egybe a darabot. A legjobb részek azonban azok, melyben egy sajátos énekadallamra táncolnak. Szöveget mondani és vele egy időben mozogni a legnehezebb színpadi feladat. A 44 feet csak látszólag könnyed alkotás. A Lában-díjjal bátorítani szeretnénk mind a huszonkét szereplőt és alkotót, hogy igyekezzenek hasonló színvonalú produkciókat létrehozni. Igyekezzenek együtt maradni, hiszen óriási szakmai potenciál rejtőzik egy jól összeszokott, fiatal csapatban, akik nem csak a testüket tanulták meg kezelni, hanem a színészi technikákban is otthonosak. A 44 feet több annál, minthogy egy művészeti iskola vizsgadarabja legyen. Lehetőséget hordoz magában: egy eljövendő módszer és stílus ígérete. «

Mestyan Adam

GODA GÁBOR: RÓKATÜNDÉREK (...) Ebben az előadásban különleges helyzetbe kerül a néző. Először is, az előadás terébe való bejutáshoz végig kell mennie egy titkos folyosón. Ez az út már része az alkotásnak. Különböző neszek, látványok, ingerek érik az óvatlan vándort, aki végül az installáció belső terébe jutva ül le. Az előadás címe a kínai népi mitológia lényeit idézi meg. Ezek a Japánban és Koreában is köztiszteletnek örvendő szellemek előszeretettel jelennek meg gyönyörű lányok alakjában. Nem gonoszak, mégis tart tőlük az ember, hiszen szertelenek és ezért veszélyesek. A négy nő szereplő igazi rókatündér: Dombi Kati, Gold Bea, Nagy Andrea és Umniakov Nina mozgása és mimikája könnyed, szellemszerű, egyben súlyos és vészterhes. Az előadás mottójaként is lehet idézni azt a mondatot, melyet a nézők fülebe suttognak: „nagyon érzékeny testet kaptam”. A Rókatündérek a 2005-ös év legérzékenyebb előadása, a szereplők jelenléte bőrön tapintható. Bakó Tamás és Lipka Péter alakításai és személyes koreográfiái is említést érdemelnek. Mindketten egyszerre aktív és passzív szereplői a történeteknek – mozgásuk kimért, olykor azonban fénycsikot húznak a levegőben. Az alkotás számos közreműködője közül ki kell emelni a Medence Csoportot, akik magát a teret hozták létre. Fantasztikus építményük méltó helyszíne az elvarázsolt és varázsló lények történetének. Legvégül essék szó arról, akit legelőször kellett volna említeni: Goda Gábor rendezőről. Nemcsak művészként tiszteljük, hanem az Artus Stúdió létrehozásával közösséget is teremtő alkotóként. Munkatársai, valamint az általa kinevelt fiatalok ma már önálló utakon is járnak. Az Artus előadásai és a Rókatündér is, Goda Gábor leleményeinek, érzékenységeinek és alkotói fantáziájának köszönhetik sajátos atmoszférájukat. A Lábán-díj neki és az egész alkotói kollektívának szól. «

Mestyán Ádám

KUN ATTILA: VISIBLE SHAPE Ha a Lábán díj kuratóriuma előre megkötötte volna a saját kezét, és így kész kategóriahálót dobott volna arra az eleven, folyamatosan változó, át-, meg átrendeződő szcénára, amit az egyszerűség kedvéért kortárs táncéletnek hívunk, akkor Kun Attila bizonyára a fiatal alkotók díjazottja lenne. A fiatal természetesen ezúttal sem első-sorban életkort jelentene, mint inkább annak az időnek a kicsinységét, amit tánctervezőként eddig eltöltött. Kezdő alkotónak azonban mégsem hívhatjuk őt, hiszen máris két szakaszra bontható életének az a szakasza, amikor már maga mögött hagyta a mások által teremtett világok interpretátorának szerepkörét, és a saját gondolatainak és élményeinek, tapasztalatainak és vízióinak közléséhez maga teremtett formát. Első koreográfiái próbálkozásai még a balett-hagyomány keretei között születtek, majd pályáján egy hosszabb külföldön töltött periódus következett. Ennek lezárultával egészen másfajta, a kortárs táncban otthonra talált táncosként, és a balett szépségeszményének és a tánc teatralizálásának hátat fordító koreográfusként lépett színre. S hamarosan rátalált néhány egészen kimagasló képességű független táncosra, akikből együttest teremtett maga köré. Mert együttes nélkül, a napi közös és izzadságos műhelymunka nélkül sosem ölthet testet – és ezúttal ezt szó szerint kell értenünk – a koreográfus gondolata. Hogy mennyire fontos ez a semmivel nem pótolható közös munka, annak egyik legszebb példája Kun Attila Lábán díjban részesült egyfelvonásos alkotása, a négy táncosnőre komponált Visible Shape. Ez a kompozíció ugyanis eredetileg a Szegedi Kortárs Balett számára készült, de csak Kun Attila saját független együttesében bontakoztak ki valódi erényei. Természetesen eközben nem változtak azok az elemi kompozíciós formák, amelyből a koreográfia épül: a hol párhuzamos, hol ellentétes mozgások, a teret diagonálisan hasító, vagy épp hol szűkülő, hol táguló négyzetet rajzoló gazdag szekvenciák. A pontos és fegyelmezett mozdulatsorok is megmaradtak, az ismétlés és variálás játéka sem módosult, azaz nem a látható forma változott. Hanem kompozíció és interpretáció került olyan összhangba, hogy többé aligha választható szét. S a koreográfia éppen ettől hordozza azt a sajátos minőséget, amelyet az áttetszően tiszta szerkezet és a szinte a transzig eljutó előadásmód egészen kivételes feszültsége terem. «

Fuchs Livia

SZEPTEMBER

07.	20 ^h	15. Évadnyitó Nederlands Danstheater II.: Shutters shut ROYAL: - zene és vizuális performance I.O.N. v.s. DON'T EAT
08.	20 ^h	Újbuda Jazz Fesztivál / Magenta - magyar tánc, magyar zene: Lőrinszky Attila - Farkas Zoltán Batyu: Gordon Gardon Duó, Horváth Csaba - Dresch Mihály - Flamingó, Kovács Gerzson Péter (TranzDanz) - Alexander Balanescu - Sipos Mihály (Muzsikás): Időben
10.	20 ^h	Újbuda Jazz Fesztivál / „Élő nád koncert - Dresch Mihály és barátai
12.	20 ^h	Monochrome Circus/Dumb Type (J): Refined Colors
13.	20 ^h	Monochrome Circus/Dumb Type (J): Refined Colors
22.	19 ^h	Átjáróház – Átlátszóság kreatív ösztönművészeti kísérelt a PORT.hu Fesztiválon
23.	19 ^h	Átjáróház – Átlátszóság kreatív ösztönművészeti kísérelt a PORT.hu Fesztiválon
24.	11 ^h	MAKÁM: Kimegyek holnap az Állatkertbe - gyermekprogram
26.	20 ^h	Nagy Andrea: Mágneses Mezők
27.	20 ^h	Nagy Andrea: Mágneses Mezők
30.	22 ^h	Duda Éva: Inverz

OKTÓBER

01.	20 ^h	Duda Éva: Inverz
07.	20 ^h	Budapesti Őszi Fesztivál Tünet Együttes (Szabó Réka Társulata): Szeánsz - aritmias szívek klubja
08.	20 ^h	Tünet Együttes (Szabó Réka Társulata): Szeánsz - aritmias szívek klubja
11.	20 ^h	Passzázs - Kortárs zeneszerzők és koreográfusok estje
12.	20 ^h	Passzázs - Kortárs zeneszerzők és koreográfusok estje
14.	20 ^h	Ágens: 'plastic-fantastic-bombastic'
15.	20 ^h	Ágens: 'plastic-fantastic-bombastic'
16.	20 ^h	Ágens: 'plastic-fantastic-bombastic'
17.	20 ^h	Tiago Guedes (P): Materiais diversos
19.	20 ^h	Compagnie Frenák Pál: TRA-CE
20.	20 ^h	Compagnie Frenák Pál: TRA-CE
21.	20 ^h	Compagnie Frenák Pál: TRA-CE
24.	20 ^h	Tünet Együttes (Szabó Réka Társulata): Szeánsz - aritmias szívek klubja
25.	20 ^h	Tünet Együttes (Szabó Réka Társulata): Szeánsz - aritmias szívek klubja
27.	20 ^h	Fortedanse - Horváth Csaba - KET: &Echó
28.	20 ^h	Fortedanse - Horváth Csaba - KET: &Echó
30.	20 ^h	la dance company: Trio Trio, 2 solo 1 duo
31.	20 ^h	la dance company: Trio Trio, 2 solo 1 duo

NOVEMBER

03.	20 ^h	Pont Műhely: Őszinte, de igaz
04.	20 ^h	Pont Műhely: Őszinte, de igaz
05.	11 ^h	Gyermekprogram
05.	20 ^h	Parov Nikola lemezbemutató koncertje
10.	20 ^h	MU Terminál II. - bemutató
11.	20 ^h	MU Terminál II. - bemutató
12.	9 ^h	Budapest Főváros XI. kerület Újbuda Önkormányzatának VII. Vers- és Prózamondó Versenye
13.	20 ^h	la dance company: Trio Trio, 2 solo 1 duo
14.	20 ^h	la dance company: Trio Trio, 2 solo 1 duo
17.	20 ^h	Pont Műhely: Anarcho
18.	20 ^h	Pont Műhely: Anarcho
19.	20 ^h	Pont Műhely: Anarcho
21.	20 ^h	Temps D'Images
23.	20 ^h	Temps D'Images
24.	20 ^h	PR-evolution Dance Company: Kun Attila koreográfiái
25.	20 ^h	PR-evolution Dance Company: Kun Attila koreográfiái
26.	11 ^h	Gyermekprogram
28.	20 ^h	Juhos István (Puttó) és Nagy Zoltán koreográfiái
29.	20 ^h	Juhos István (Puttó) és Nagy Zoltán koreográfiái

DECEMBER

03.	11 ^h	Gyermekprogram
04.	20 ^h	la dance company: Trio Trio, 2 solo 1 duo
05.	20 ^h	la dance company: Trio Trio, 2 solo 1 duo
08.	20 ^h	ArcoRenz/KobaltWorks(B/D/TAIWAN):heroïne
09.	20 ^h	ArcoRenz/KobaltWorks(B/D/TAIWAN):heroïne
11.	20 ^h	Tünet Együttes (Szabó Réka Társulata): Szeánsz - aritmias szívek klubja
12.	20 ^h	Tünet Együttes (Szabó Réka Társulata): Buddha szomorú
13.	20 ^h	Tünet Együttes (Szabó Réka Társulata): Buddha szomorú
17.	11 ^h	Gyermekprogram
20.	20 ^h	Pont Műhely: Magatartásból elég
21.	20 ^h	Pont Műhely: Magatartásból elég

BESZT – BEFOGADÓ SZÍNHÁZAK TÁRSULÁSA

A szakmai közvélemény már jó ideje tisztában van vele, hogy a független, kortárs színház és tánc infrastruktúrája és helyzete rendkívül rendezetlen, az alkotók sokszor elmaradott, nehéz körülmények között kénytelenek dolgozni. Emellett a struktúra szereplői kiszolgáltatott helyzetben kénytelenek asszisztálni olyan folyamatoknak, melyek a progresszív alkotás szinte teljes megszűnéséhez vezethetnek. Ugyanakkor, a fejlődéssel lépést nem tartó finanszírozás ellenére, ez a terület komoly hazai és nemzetközi eredményeket, sikereket tud felmutatni.

Ezt felmérve, a kortárs művészetek befogadásával foglalkozó intézmények együttműködésre szánták el magukat és ennek első lépéseként megalakították a BESZT-et, a Befogadó Színházak Társulását. A résztvevők identitását a kortárs színház és tánc tiszta profilú, társulattól és egyéb művészi formációtól független befogadása határozza meg.

A BESZT ALAPVETŐ FELADATAI A KÖVETKEZŐK:

- Önálló, a művészi formációktól független, perspektívát nyújtó pénzügyi alap létrehozása, a működési költségek finanszírozására, mely lehetőséget nyit a Befogadó helyek professzionális működési feltételeinek megteremtésére.
- Független, a Helyek kezelésébe rendelt produkciók támogatási keret megteremtése, mely a független alkotók és társulatok számára új finanszírozási szintet hoz létre.
- Fórum, amely által lehetőség nyílik stratégiai együttműködések kialakítására és közös kultúrpolitika demonstrálására, mely a kultúra egészében méltó helyet biztosít a kortárs független művészeteknek.
- Fórum, amely a művészi folyamatok folyamatos elemzésével igyekszik az eddigieknél hatékonyabb támogatást nyújtani az alkotáshoz, a fiatal tehetségek felfedezéséhez.
- Fórum, amely a már felépített nemzetközi kapcsolatrendszerre építve képes a magyar kortárs művészetet a nemzetközi szintéren is megjeleníteni.
- Fórum, amelynek szereplői, egymással szoros kapcsolatot kialakítva, egymásra épülő rendszert alkotnak, a kortárs színházi és táncélet revitalizálása és a minőségi munka érdekében.
- Fórum, amelynek szereplői az önmaguk által kialakított struktúra fejlesztését és nyitottságát folyamatosan fent kívánják tartani. Ezzel párhuzamosan a fórum résztvevői közösen alakítják ki az együttműködés további lehetőségeit az állami-önkormányzati színházakkal, és más független intézményekkel.

Mindezekből jól látszik, a BESZT azért jött létre, hogy azok a színházak, amelyek a kortárs innovatív művészettel elkötelezetten foglalkoznak, végre igazi felelősséggel bíró, méltó Helyei legyenek a független művészetnek – bízva abban, hogy idővel financiai szinten is természetes részei lesznek a magyar kultúrának. «

Flórián Műhely, Merlin, MU Színház, Műhely Alapítvány, Szkéné, Trafó, Tűzraktér, Városi Színház, MASZK Egyesület (Szeged)

Flórián
Műhely

parallel 2006 N°03

Időszakos kiadvány

Kiadó: MU Színházi Egyesület

Felelős kiadó: Bálint Gábor

Az interjúkat lejegyezte: Halász Tamás

Szerkesztők: Halász Tamás, Leszták Tibor, Varga Andrea

Arculat, fotók: Hapák Péter

Nyomdai előkészítés: PartGroup

Nyomda: deMax Művek

Megjelenik: 1000 példányban

A címlapon Szabó Csongor látható.

A Parallel támogatói:

Halász Tamás, Hapák Péter, PartGroup

Köszönet a segítségért Fuchs Líviának, Gálos Orsolyának, Kenesei Edínának és Koren Zsoltnak.

MU Színház:

117 Budapest

Kőrösy József utca 17.

Telefon: 466-4627, 209-4014

e-mail: szinhaz@mu.hu

A MU Színház fő támogatói

OKTATÁSI ÉS KULTURÁLIS MINISZTERIUM

Nemzeti Kulturális Alapprogram

www.mu.hu

19115159

